

věsti, pokud takovou akci propagoval, jen věcnými ohledy, svědčícími výlučně ve prospěch železničního personálu, a by se uvaroval výtky, že z peněz pro tuto nouzovou akci určených chtěl těžiti na úkor státem subvencovaných zaměstnanců. Ale právě vzhledem k tomu, že šlo o důležitou státní nouzovou akci ve prospěch státních zaměstnanců a že soukromý obžalobce jako redaktor odborného listu čl. železničářů byl povinen, by nestranně a nezištně hájil jen zájmy železničního personálu, jest uznati, že o úplatkářství, jak jest obecně pojímáno, mohlo by se za takovýchto okolností mluvit, i kdyby soukromý obžalobce za to, že se v souzeném případě choval, jak bylo jeho povinností, později odměnu požadoval aneb i bez požádání přijal od řečeného družstva, nanejvýš kdyby tato odměna pocházela právě z peněz věnovaných pro onu akci. Vždyť i takové počínání si za konkrétních okolností mohlo by býti způsobilé vzbuditi důvodné podezření, že soukromý obžalobce nesledoval svými články a svou propagací nezištně a naprosto věcně zájmy železničního personálu a jen tento zájem při ošacovací akci, jak bylo jeho žurnalistickou povinností, nýbrž že byla jeho propaganda pro družstvo krejčí proniknuta předpokladem, že bude za tuto práci dodatečně odměněn družstvem, že tedy byla jeho agitace vedena očekáváním osobního zisku, nikoli naprostou nestranností jen v zájmu železničního personálu, čemuž se však soukromý obžalobce musel úzkostlivě vyhýbati za daných okolností, neměl-li se vydati nebezpečí výtky úplatkářství. Domnívá-li se stížnost, že by takový výklad byl neudržitelný, an by pak byl úplatkářem každý úředník, který přijme remuneraci, na kterou nemá právní nárok, a vůbec každý, kdo přijímá odměnu mimo rámec svých nároků, ocitá se na zcestí, neuvědomujíc si podstatný rozdíl mezi remunerací, kterou přijímá úředník od nadřízeného úřadu, povolaného k udílení mimořádných odměn, a odměnou, kterou dává úředníku nebo jinému činiteli strana, v jejímž zájmu jednal.

Čís. 3979.

Má-li se zodpovědný redaktor státi účastným výhody § 5 tisk. nov., musí lhůta, stanovená soudem k pojmenování původce býti dodržena; nestačí, že byl původce pojmenován sice po ulynutí této lhůty, ale do vynesení rozsudku první stolice.

Nejde o původce, který může i h n e d býti stíhán a postaven před tuzemský soud, je-li označena jako původce osoba chráněná imunitou.

(Rozh. ze dne 27. října 1930, Zm II 95/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Brně jako soudu kmetského ze dne 17. ledna 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem zanedbání povinné péče podle § 6 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalovaného vytýká rozsudku mylný výklad zákona s hlediska čís. 9 b) § 281 tr. ř., pokud kmetský soud vychází z právního názoru, že nenastane beztrestnost zodpovědného redaktora podle § 5 tiskové novely, i když správně pojmenoval původce teprve po uplynutí lhůty soudem stanovené; nelze jí přiznati oprávnění. Předpis § 5 tiskové novely nepřipouští již podle přesného doslovu pochybnosti o tom, že lhůta soudem stanovená k pojmenování původce musí býti dodržena, má-li se zodpovědný redaktor státi účastným výhody § 5 tiskové novely; zákon doslovně zní, že zodpovědný redaktor je beztrestný, »pojmenuje-li do lhůty stanovené soudem správně původce . . .«. Uvádí-li zmateční stížnost, že zákon zní jinak, poněvadž stanoví v odstavci 2 § 1, že »nařízení pojmenování původce platí i později, stane-li se tak aspoň do vynesení rozsudku první stolice«, cituje zákon nesprávně; § 1 odst. 2 tisk. novely vůbec nejedná o pojmenování původce, nýbrž upravuje okruh osob podle tiskové novely stíhatelných v ten smysl, že z těchto osob může býti stíhán jen zodpovědný redaktor, může-li býti stíhán původce, po případě odpadla-li překážka, by byl původce stíhán nebo postaven před kmetský soud, aspoň do vynesení rozsudku první stolice. Má-li snad stížnost těmito vývody na mysli větu 2. § 5 tiskové novely, jest podotknouti, že ani tento předpis nepřipouští výklad stížností hájený, vždyť ani touto větou nemění se nic na ustanovení věty první § 5 o lhůtě, nýbrž stanoví se jen, že podmínce, by byl jmenován správně původce, který může býti ihned stíhán a postaven před kmetský soud, je vyhověno i, odpadla-li překážka, by byl původce stíhán nebo postaven před tuzemský soud, aspoň do vynesení rozsudku první stolice. Správnost právního názoru kmetského soudu o nepřekročitelnosti a neprodlužitelnosti lhůty § 5 tisk. novely vysvětluje i z doslovu prvního odstavce § 8 cit. zák., kde je výslovně předepsáno, že tato lhůta nesmí býti stanovena na dobu delší osmi dnů od doručení vyzvání, a že osmidenní lhůtu nelze prodloužiti. Účelem všech těchto předpisů jest, zabezpečiti uraženému, by co nejrychleji bylo provedeno trestní řízení a byla zajištěna pravdivost nebo nepravdivost závadné zprávy. Odpovídá tedy rozsudek i tendencím zákona z 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n. Ostatně se připomíná, že by se obžalovaný nemohl státi účastným zákonné výhody § 5 tisk. nov. v souzeném případě i z toho důvodu, že nejmenoval ani původce, který může i h n e d býti stíhán a postaven před tuzemský soud, označiv za původce poslance, tedy osobu chráněnou imunitou, takže by obžalobce do rozhodnutí sněmovny nedošel vůbec ochrany.

Čís. 3980.

Pokud výrok »že kdyby Rusko bylo napadeno nějakým kapitalistickým státem, je povinností tomuto úmyslu povstáním zbraní zabrániti« spadá pod ustanovení § 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky.